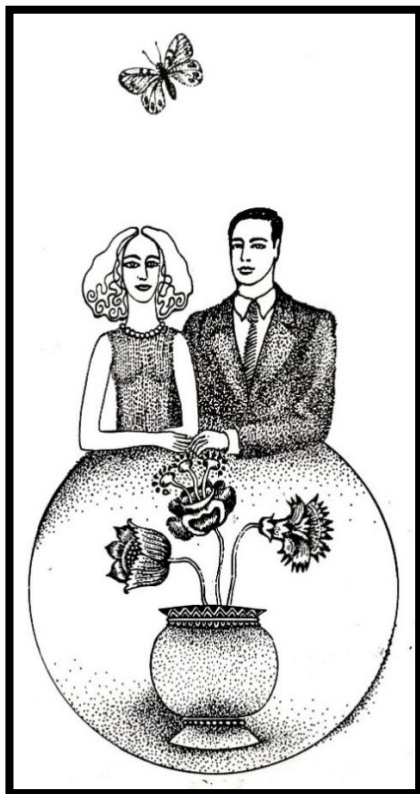

**„Mějme ohled jeden na druhého a pobízejme se k lásce
a k dobrým skutkům.“
Židům 10,24.**

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Duben 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 4.4. – Jak na tom jsem
- 11.4. – Poznání Boha a jeho charakteru
- 18.4. – Pýcha a pokora
- 25.4. – Bible v našem duchovním životě

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
4.4.	Bohumil Mroček	Ivana Chárová
11.4.	Anna Petrovičová	Bohumil Mroček
18.4.	František Tomanec	Jaromír Juřínek
25.4.	Ivana Chárová	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- 9.4. – Svatava Balážová
- 12.4. – Sofie Soňa Nováková

ADRA Klub zdraví informuje

2.dubna 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – PhDr. Vladimír Juračka – „**Pesach – zázrak vysvobození**“

16.dubna 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –Štěpán Krhut – „**Gruzie, Arménie**“

30.dubna 2026 v17.30 hodin malý sál Knihovny –PhDr. Vladimír Juračka – „**Povídání o synagogách**“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V DUBNU

12.4. – bohoslužba Hooligans Church

26.4. – Ekušpacír č.2 - Hošťálková

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc březen

10 Buďte dokonalí v Kristu

Filozofie je založena na lidské moudrosti. Falešní učitelé budí dojem zbožnosti, ale evangelium nepochopili. Kristus zjevil celý plán spasení. Přijmout nebiblické učení znamená odmítnout Krista. Starozákonní věřící byli ospravedlnováni „na dluh“, který Kristus vymazal při ukřižování. Text v epištole Koloským není argumentem proti desateru a dodržování soboty. Písmo definuje hřích právě jako porušení Desatera. Obřizka, oběti, svátky a další obřady ztratily svůj význam, nikoli sedmý den, sobota ustanovená při stvoření.

11 Život s Kristem

Nebeské principy posilují vztahy s lidmi. Nové nasměrování musí být viditelné našemu okolí. Vyžaduje umrtvovat své pozemské sklony. Naopak, znovuzrozený člověk se obnovuje podle obrazu Stvořitele. Charakter nového života se vyznačuje svatostí, milosrdným soucitem, dobrotou, skromností, pokorou a trpělivostí, snášlivostí, odpouštěním a láskou, která všechno spojuje k dokonalosti. Křesťan, který prožil ospravedlnění z víry, má pokoj s Bohem. Zdrojem síly a původcem života je Ježíš.

12 Společný život

Život přináší rozdílné názory, napětí i otevřené konflikty. V harmonickém společenství každý zodpovědně vykonává svůj díl práce. V manželství panují oboustranné a vzájemně povznášející vztahy. Podřizovat se a ctít milující a obětující se bytosti bude pro každého samozřejmostí. Vyvážený vztah zahrnuje poslušnost, respekt, komunikaci, lásku, vědomí vlastní hodnoty. Zbožné děti jsou požehnáním pro rodinu, církev i všechny ostatní. Členové rodiny by se měli navzájem povzbuzovat, být k sobě laskaví, shovívaví a trpěliví.

13 Věrně plňte Boží vůli

Pavlova misijní strategii zahrnovala efektivní využití času a zdrojů. Prostřednictvím osobních návštěv nebo dopisů spojoval lidi a sbory. Vracel se do sborů, posiloval a povzbuzoval věřící. Komunikací udržoval osobních vazby. Dnes jsme propojeni internetem, sociálními sítěmi a nespočetnými mobilními zařízeními. Pavel posílal zprávy prostřednictvím posílů. Plnění Boží vůle vyžaduje věrné, oddané a zodpovědné služebníky. Plnění Boží vůle není slučitelné s láskou ke světu. Jedinou obranou proti zlu je přijmout Krista do svého srdce vírou v jeho spravedlnost.

Ján Petrovič

Beseda Adra Klubu zdraví v březnu

Když je hostem naší besedy pan **režisér Jaroslav Jindra**, je to vždy záruka kvalitního video materiálu i úžasného komentáře. Dnes jsme se společně vydali do Indického Himálaje, do maličkého království Zanskar a nejméně osídlené oblasti Ladakh přezdívané Malý Tibet. Mohli jsme vidět nádherné štíty hor čnící do výše od 3 - 6 tisíc metrů. U pana Jindry neočekávejte cestu turistickým autobusem. Když do hor, tak na motorce. Před několika lety se prašné úzké cesty klikatily nad hlubokými roklemi a dvě auta měla velký problém se vyhnout. Dnes je silnice vydlážděná, dvojnásobně široká a pro dobrodruhy ztrácí pomalu své kouzlo. Při příští návštěvě zabočí náš přednášející do ještě méně civilizovaných míst.

Vidět jsme mohli budhistické chrámy, těžkou práci místních obyvatel na poli i při stavbě horské silnice. Zaujal nás zeleninový trh na loďkách, který se pomalu vytrácí. Ač by to nikdo nečekal, i v této těžko dostupné oblasti Indie nacházíme hrady a také paláce. A nebyl by to pan Jindra, kdyby se neznal osobně s několika vládci místních královstvíček, a dokonce získal i klíče do jednoho z královských paláců, který může kdykoliv navštívit.

Seznámili jsme se s tím, jak se vyvarovat výškové nemoci, díky dronu jsme si mohli prohlédnout zde žijící zvířata a podívat se na výrobu typických

vlněných tkanin a koberců.

Velice si vážíme toho, že i přes zdravotní problémy našeho přednášejícího, který je překonává stále dobrodružnějšími výlety, jsme si mohli poslechnout opět velmi poutavé vyprávění.

Iva Chárová

Chaverut 2026 - festival věnovaný Izraeli – poslední dvě akce

Pavel Hošek – Světlo ukryté do příběhů

Pavel Hošek se ve své přednášce dotýkal odkazu židovské duchovní tradice, ale zároveň sledoval, jak se tato tradice propisuje do české krásné literatury.

Rabínský judaismus vychází z víry a duchovní tradice biblického Izraele, jak známe jeho příběhy ze starozákonních spisů. Z té knihy, které židé říkají Tanach nebo hebrejská bible, křesťané jí říkají starý zákon. V závěrečném období 1. století se židovská kulturní národní duchovní tradice dostává do té podoby, kterou známe i dneska. Židé jsou v důsledku zničení chrámu, dobití Jeruzaléma a rozehnaní do všech končin země soustředěni do nevelkých pospolitostí roztroušených v exilu, v diaspoře. Musí velmi zásadně přehodnotit podobu náboženského života, jak ji známe z biblických dob.

Co mají dělat věřící židé na den smíření, kdy je předepsána řada smířících obřadů, které se mají odehrávat ve svatyni svatých, v těsné spojitosti s jeruzalémským chrámem, když ten chrám neexistuje? Ta potřeba nezmizela. Co si mají počít, aby směli věřit, že jim Bůh odpustí hříchy, i když nemohou reálně provádět smířcí obřady, které jsou předepsány v knize Leviticus? Rabínští učenci z nejlepší židovské moudrosti odpovídají: My nemůžeme provádět obřady dne smíření, ale můžeme o tom vyprávět příběhy. A budeme důvěřovat Hospodinu, že vyprávění o tom, co se má konat na den smíření, bude přijato, jako bychom skutečně smířcí obřady provedli. To je podstata rabínského judaismu. Živým srdcem rabínského judaismu je oběť rtů, tedy modlitba, která byla přednášena ve stejném čase, jako kdysi v dobách chrámu byly přinášeny oběti. Snad budou slova té modlitby přijata s platností provedené oběti. Tak jako bude vyprávěný příběh o ustanovení dne smíření přijat s splatností provedeného obřadu.

Hebrejšтина slovo „slovo“ se překládá „davár“ a to znamená čin. Nemělo by nás to překvapovat, jestliže židé věří v Hospodina, který tvoří slovem. Nemůžeme, říkají rabíni, provádět předepsané rituály na tom zvláštním místě, které Hospodin vyvolili, ale můžeme si o tom vyprávět příběh a ta slova jsou nadána mocí, jsou ty činy.

„Svíce nohám mým je slovo tvé, a světlo stezce mé.“ Rabínští učenci věřili, že když se člověk vnoří do tajemství tóry, tak se vystavuje jakési záři. A právě v tomto momentu její moudrost svítí z jeho tváře. Na tom můžeme navázat s prapočátkem hnutí duchovní obnovy, hnutí východoevropských chasidů.

Hnutí, jehož bájný zakladatel Baal Šem Tov věřil, že tóra je prostoupená božím světlem. Baal Šem Tov žil v 18.století v oblasti dnešní Ukrajiny. A protože to byl hloubavý mládenec, často trávil dlouhý čas uprostřed hlubokých karpatských lesů. A rozjímal tam. Mimo jiné také nad tím, co mají dělat jeho souvěrci, chudí židé většinou se živící směnou zboží, kteří trávili skoro všechn svůj bdělý čas na lesních a polních cestách spojujících vzdálené vesnice a městečka východní Evropy. Nemohli studovat tóru. Neměli na to ani vzdělání, ani čas, ani energii, ani kapacitu, ani motivaci.

A tehdy si Baal Šem Tov znovu připomněl prastarou židovskou moudrost, která je také křesťanskou moudrostí, možná jste ji slyšeli od Jana Amose Komenského. A sice, že Pán Bůh dal člověku dvě knihy - knihu svého slova a knihu svého stvoření. A obě ty knihy, kniha Božího slova, tedy Bible, a kniha Božího stvoření, tedy příroda, prozrazují tentýž rukopis. A ačkoliv Baal Šem Tov a jeho souvěrci nemohli denně studovat svitky tóry, mohli pozorovat jedle, buky a duby, a poslouchat zpěv ptáků a šumění větru v korunách stromů a sledovat nádherné zalesněné kopce východní Evropy. Mohli se zaposlouchávat do hlasů stvoření.

Baal Šem Tov přichází s novým výkladem prastaré výpovědi proroka Izajáše „Celá země je plná Boží slávy“. Tatáž moudrost a sláva Stvořitele, která se

odráží v textu písma, září ve větvích stromů a zpěvu ptáku, a v nádherné, i když zároveň velmi drsné, divoké, východoevropské přírodě.

Příroda je naše první Bible, jak to krásně říká františkánský teolog Michal Ofm. Dlouho předtím, než jsme my lidé měli knihu, které říkáme Bible, naši předkové hleděli na dílo Božích rukou v podobě přírody. To je hutně vyjádřená podstata celé chasidské důchodní cesty, kdy nejenom v synagoze, nejenom nad svitkem tóry, nejenom při náboženských úkonech, ale uprostřed všedního dne, pokud hledíme s vystupňovanou vnímavostí, spatřujeme, že celá země je plná Boží slávy. Spolu se žalmistou voláme: „Hospodina stále před oči si stavím.“

Kterýkoliv okamžik v čase a kterýkoliv bod v prostoru se může stát příležitostí k setkání se svatou přítomností, jak jeden z pokračovatelů Baal Šem Tova - rabbi Dov Ber z Meziříče vyjadřuje v slavné písni.

Kudy chodím – Ty.

Kde stojím – Ty.

Jenom Ty, zase Ty, pořád Ty.

Ty, Ty, Ty.

Dobře se mi daří – Ty.

Všechno se mi zmaří – Ty.

Jenom Ty, zase Ty, pořád Ty.

Nebe – Ty.

Země – Ty.

Nahoře – Ty.

Dole – Ty.

Na každé cestě, v každíčkém městě:

jenom Ty, zase Ty, pořád Ty.

Ústřední motiv román Egona Hostovského, nazvané *Dům bez Pána*, je tahle mise. Román vyšel v roce 1937 a výrazně se zde projevuje Hostovského setkání chasidismem. Krouží kolem stejného motivu „Pane světa, chci Ti říkat Ty, kudy chodím Ty...“

V rabínském světě je vyprávění příběhů něčím mnohem víc než nějakou kratochvílí, nebo předávání nauky v nějaké zapamatovatelné podobě, předávání svaté tradice z pokolení na pokolení, z otců na syny, z matek na dcery. Prostřednictvím vyprávění příběhů o velikých a slavných Hospodinových činech je tak trochu jádrem toho, co judaismus je. Židovské děti nepotřebují katechismus, protože doma se svými rodiči slaví svátky. Těžiště slavení svátků není synagoga, ale domácnost. Svatost Hospodinova oltáře přešla na jídelní

stůl židovské domácnosti. A jestliže se slaví pesach, je potřeba vyprávět příběh tak, aby každý, kdo se toho společného slavení účastnil, to vyprávěl tak, že se to týká jeho. Příběh se stává tím, co spojuje vyprávěče a posluchače. A všichni posluchači se ocitají uvnitř toho příběhu, jako jeho aktuálně probíhající kapitola.

Bůh na počátku začal vyprávět příběh vesmíru a pořád ho ještě vypráví. Na počátku začal vyprávět příběh lidského pokolení a pořád ho ještě vypráví. Zmínili jsme Den smíření, Pesach, vzpomeňme Chanuku. Svátek, kdy se má v době, kdy se zapálí chanuková světla, ukončit práce a nic nedělat, kromě vyprávění příběhů. Třeba z Bible, z doby středověku, příběhy z jednotlivých etap vývoje Izraelského národa.

Baal Šem Tov učinil objev, ale není to autorský objev. On ho spatřil v knize Žalmů, kdy žalmista hledí na zalesněné kopce a spatřuje v nich Boží rukopis, když hledí na hvězdné nebe, které vypráví o Boží slávě. Kniha Božího slova mluví, máme-li uši k slyšení. Zpívá. Každý tvor má svůj zpěv, každé stéblo trávy má svůj zpěv. Stačí se zaposlouchat, nebo přidat k chóru, kterým všelike stvoření zpívá k Boží slávě.

Jiskérky svatého světla prostupující všelike stvoření. Chasidský mistr dokáže ty jiskérky vnímat vystupňovanou vnímavostí, která je podstatou chasidské zbožnosti. Chasidský mistr, který dokáže tyto jiskérky vnímat, se později stane vodičem svatého světla. On ho nejen vidí, ale vnoří se do něho a sám začne svítit. To světlo svítí z jeho slov a z jeho činů, ne jenom z těch náboženských, ale i z těch nejobyčejnějších činností. Já sice nevidím rabiho Moše Lejba ze Sasova, který chodil uprostřed noci tajně ošetřovat nemocnou vdovu, ten už dávno prošel branou věčnosti, ale mohu o tomto jeho konání slyšet příběhy. Chasidé věří, že to světlo, které svítilo z Moše Lejba ze Sasova, z jeho slov a z jeho činů, se ukrývá do vyprávění o jeho činech a slovech. Že to vyprávění je pokračování toho světla. Kdykoliv jsou příběhy vyprávěny, pokračuje proudění svatého světla, které stálo u jejich zrodu.

Příběhy jako nádoby svatého světla

Světlo se odívá příběhem a příběh, je-li aktuálně vyprávěn, je oděv, ve kterém se halí svaté světlo starší než slunce, které přináší uzdravující moc, to dobré kouzlo, které stálo na začátku. Příběh, je-li správně vyprávěn, je nositelem té moci, která stála u jeho zrodu.

Lidé jednou poprosili rabiho, jehož dědeček byl Baal Šem Tovým žákem, prosili, aby o něm vyprávěl příběh. „Příběh se má vyprávět tak, aby dokázal pomoci

sám o sobě. Můj dědeček byl chromý a jednou ho poprosili, aby vyprávěl o svém učiteli. A on vyprávěl, jak jednou jeho mistr při modlitbě skákal a tančil. A během vyprávění dědeček vstal a začal sám skákat, aby ukázal, jak to mistr dělal. Zapomněl, že je chromý.“ Ten příběh se ho zmocnil natolik, že se znovu stal.

Elie Wiesel ve své sbírce klasických příběhů vypráví jiný příběh. Když Baal Šem Tov viděl, že se na židovský národ valí nějaké neštěstí, chodil na určité místo v lese, zapálil oheň, odříkal modlitbu a učinil zázrak, jímž neštěstí odvrátil. Později, když se jeho žák rabbi Dov Ber z Meziříče snažil pohnout nebesa, odešel na stejné místo v lese, a řekl: „Pane světa, nevím, jak rozdělat oheň, ale modlitbu ještě odříkat umím“ a stal se zázrak. Později chodíval vna stejné místo Moše Lejba ze Sasova a prosil: „Pane, neznám ta slova, a nevím, jak rozdělat oheň, ale vím, kde je to místo v lese, to by mělo stačit.“ Stačilo, krátce nato se stal zázrak. Další rabi s hlavou v dlaních sedí v křesle a takto hovoří: „Nedokážu rozdělat oheň, neznám tu modlitbu a ani místo v lese nemůžu najít. Vše, čeho jsem schopen, je vyprávět tento příběh. Snad by to mělo stačit.“ Stačilo.

Zázračná moc modlitby jako by vstoupila do toho vyprávění. Vyprávění jí dál obsahuje, přibližuje vykoupení. Chasidé věří, že příběh způsobí nápravu světa, hojí zranění lidských duší, urychluje příchod Mesiáš, že je to dobré kouzlo. Evangelium v angličtině „gospel“ je z „good spell“ – dobré kouzlo. Evangelium je příběh, který má v sobě moc dobrého kouzla. Dobré kouzlo, vyprávění příběhu, které způsobuje to, co je jeho obsahem.

Pojďme si vyprávět o třech knihách naší krásné literatury, jejichž autory jsou čeští spisovatelé židovského původu. Všechny tři vyšly v roce 1937.

To není z hlediska českých a moravských židů moc dobré datum.

Ivan Olbracht, jehož maminka byla židovka rozená Schonfeldová, se zamiloval do Karpatské Rusi, ale nejen v souvislosti s Nikolou Šuhajem Loupežníkem, ale také v souvislosti s lidičkami, kteří mu jistě míry připomínali maminku. Bydlel v podnájmu u chasidského ševce a sledoval příběhy jejich komunity. Zde žilo mnoho chasidských židů. Napsal knihu „Golet v údolí“ .

Chasidské hnutí duchovní obnovy se do Čech a na Moravu nerozšířilo, s jednou velmi důležitou výjimkou. Rozšířily se chasidské příběhy, vyprávění o chasidech. To je to nejdůležitější.

Egon Hostovský rodák z Hronova, z česko-židovské rodiny, který v části svého díla nějak reflektuje svoje židovské kořeny. Chasidské příběhy fascinovaly naše umělce, například Franze Kafku.

Ve své knize „Dům bez pána“ zaznamenal zkušenosti z návštěvy jedné dočasné chasidské pražské modlitebny, kde byli uprchlíci z východní Evropy.

Protože od roku 1937 do roku 1939 je to jenom krátká doba, kniha se brzy stala zakázanou literaturou.

Tyto knihy jsou krásné svědectví o chasidské vypravěčské tradici v české krásné literatuře, nikoliv od spisovatelů druhé nebo třetí ligy.

Mladší bratr Františka **Langra – Jiří** byl syn česko-židovské, pražské, vinohradské, do značné míry asimilované rodiny. V chasidské nauce objevil nejenom hlas svého vlastního původu, svého vlastního židovství, ale on skutečně konvertoval.

Rozhořel se svatým zanícením. Napsal „Devět bran aneb chasidů tajemství“ je psána s jemným humorem, jistým ironickým odstupem, který mu nebrání hlásit se celým srdcem k chasidskému učení. Vzpomíná zde na svou cestu z Vinohrad do Haliče.

Jiří Langer napsal knihu, o které se říká, že to je knižní zázrak české literatury. Je pravděpodobně nejlepším tlumočením chasidské vypravěčské tradice do evropských jazyků.

Jiří Langer byl mimořádně dobře jazykově vybaven. Uměl perfektně hebrejský, judish, německy a česky, perfektně německý, perfektně český. Byl nadán také básnický. V přetlumočení chasidských příběhu sám spatřil smysl života.

Tady máme tajemně spojena s tímto letopočtem 1937 tři významná díla české krásné literatury, jejichž společným jmenovatelem není jen úžas a zasaženost tím světlem, které prostupuje chasidské příběhy, což Olbracht, Hostovský i Langer jednoznačně říkají, že je to přemáhá. Ačkoliv česká a moravská kultura zůstala ochuzena o faktické rozšíření chasidského hnutí duchovní obnovy, zdá se, že nejdůležitější máme.

Všechno, co máme my, obyvatele jeho krásné země, v srdci Evropy, jsou tyhle příběhy. Mělo by to stačit, abych si dovilil parafrázovat zmíněný příběh. Mělo by to stačit.

PAVEL HOŠEK

Chasidské příběhy

Mezi židovskou mystikou a krásnou literaturou

CENTRUM PRO STUDIUM DEMOKRACIE A KULTURY

Michaela Vidláková – Terezínské ghetto očima dítěte

Michaela Eva Vidláková, rozená Lauscherová je česká biochemička a přeživší holocaustu. Je aktivní členkou několika organizací, například v reprezentaci Židovské obce v Praze, ve výboru Terezínské iniciativy a dalších. Jako činnorodá pamětnice jezdí vypravovat svůj životní příběh mladé generaci v České republice i zahraničí. V rámci letošního ročníku Chaverutu jsme si mohli její příběh vyslechnout i my. Jejím průvodcem byl Radek Hejret, předseda ICEJ. Narodila se sionistickým manželům Jiřímu a Irmě Lauscherovým. Matka byla učitelkou v židovské obecné škole v Jáchymově ulici a otec patřil k zakládajícím členům kibucu Sarid a několik let žil v Palestině. Začal pracovat jako technický vedoucí v továrně na kožešiny a plánovali se odstěhovat do Palestiny, k čemuž však z různých důvodů nedošlo. I když byla dítě, pociťovala protižidovské zákony a nařízení, jako například, že si nemohla hrát s nežidovskými dětmi nebo měla zakázáno vstupovat na hřiště. Museli se přestěhovat ze svého bytu na Letné do společného bytu na Žižkově a rodiče přišli o zaměstnání. Otec si našel novou práci v dílně, která vyráběla drobné dřevěné předměty.

V prosinci 1942 dostali povolání do transportu do ghetta v Terezíně, kam za dva dny, 22. prosince 1942, odjeli. Paní Michaela se tam těšila, protože si myslela, že uvidí všechny své příbuzné. S sebou si vzala dřevěnou hračku

pejska Pluta, kterou jí vyrobil její otec v práci v dílně, a díky tomu otec získal práci v dílně na dřevo. Byla ubytována v zdejší dětské domově a její matka, kromě práce vychovatelky v dívčím domově L218, se podílela i na tajném vzdělávání a výchově terezínských dětí. Od jara 1943 strávila víc než rok na terezínské marodce, protože onemocněla kombinací spály, tyfu a spalniček. Po propuštění z nemocnice začala bydlet s matkou na půdě, kde se otci podařilo vybudovat improvizovaný příbytek oddělený od prostoru kusem hadru. Byla tam zima, ale mělo to své výhody – zima tam byla i pro blechy a vši. Otec spal s ostatními muži v mansardě na té samé půdě. Docházela do denního domova, kde se účastnila programu společně s dalšími dětmi. V říjnu 1944 byl její otec zařazen do transportu do Osvětimi. Zachránil se tím, že se přihlásil na opravu střechy, kterou poničil vítr den předtím. Když byla střecha hotová, transport už byl odjetý.

Pobyt v Terezíně nakonec všichni přežili, ale ani po válce, především v komunistickém antisemitisticky orientovaném Československu, se jim moc dobře nevedlo. Plánovali emigraci do Izraele, ale díky zradě převaděče napojeného na STB skončili ve vězení.

Osud se s paní Vidlákovou nijak nemazlil. Přesto zůstala neskutečně pozitivní a usměvavou dámou.

Retro příběh

V lednu letošního roku přišla smutná zpráva, že zemřel bratr Jiří Drejnar. Dožil se požeňnaného věku 94 let. Jako mladý kazatel působil v mé rodné Plzni, ale to jsem ještě nebyla na světě. Ale pamatuji si ho z mého dětství, když později zavítal do Plzně návštěvou s celou rodinou, se svojí první ženou Mirkou a dětmi Jiříkem a Mirečkou. Bratr Drejnar se velkou část života zabýval publikační činností. Byl vedoucím publikačního oddělení při unii a také vedl mezinárodní biblickou společnost v rámci České republiky. Ve své životopisné knize vzpomíná na zabavení tiskárny naší církve v padesátých letech, ale i na to, co se podařilo ukrýt. Vzpomíná také na uvolnění v šedesátých letech, kdy se mohly znovu tisknout křesťanské knihy, byť omezeně. Byl to tehdy velký rozdíl proti dnešku. Dnes svobodně vychází spousta krásné křesťanské literatury pro všechny generace, třeba jen dětských ilustrovaných biblí je na trhu velmi pěkný výběr. Vzpomněla jsem si na své dětství, často jsme dostávali s bráchou jako dárek knihu. Vycházelo tehdy poměrně dost dobré dětské literatury, ale skutečně křesťanské dětské knihy jsme měli jen tři. Nebyly příliš kvalitní, dvě byly pouze cyklostyl, ale některé příběhy si pamatuji dodnes. Snad právě proto, že jich bylo tak málo... Snad vás zaujme následující retro příběh z mé dětské knihy „Vesele a vážně“ volně přeložené z německého originálu vydaného v adventním vydavatelství v Zürichu.

O dvou mincích

Přátelé Felix a Raimund si dobře rozuměli, i když se nemohli jeden druhému rovnat ani povahou, ani finančními poměry. Oba studovali na kazatele, chodili spolu vždy do jedné třídy, za všech okolností se vzájemně podporovali a doplňovali se. Nyní byly jejich studia u konce. Plní naděje se dívali do budoucna. Brzy se také měli rozejít, každý na jiné působiště. Nejprve ovšem měli každý pronést své volné kázání, proto byli pozváni do jedné vesnice, kde dostali společný pokoj, aby se mohli připravit na onu slavnou chvíli.

Felix pocházel z bohaté rodiny, byl tmavovlasý, přísných očí a hluboké povahy. Některé věci, které připadaly Raimundovi snadné k řešení, připadaly Felixovi beznadějně.

Přesto ale Raimund nebyl povrchní. On jen cítil, že s vírou lze dokázat všechno na světě. Znal to již od dětství, věděl, že Bůh člověka vede, a to plnilo jeho srdce radostí. Občas musel Felixe pozvednout a potěšit, což se mu také dařilo a Felix uznával, že člověk musí vírou přemáhat překážky a čerpat sílu u Boha.

Právě oba seděli u okna a hovořili. Na Raimundově čele se táhla hluboká vráska, neboť Felix nebyl, jak se říká, zase jednou v kondici. Brzy se měli rozejít a každý bude stát sám. Jak by to asi vypadalo, kdyby Felix nebyl pevně rozhodnutý postavení kazatele přijmout? Jak by mohl být lidem nápomocný v jejich bídách a starostech, pokud by sám nevěřil v zásahy Boží moci v lidském životě?

„Podívej se Raimunde“ pravil Felix, „mnoho nechybí a já téměř nevěřím. Tvoje důvody jsou jistě správné, ale já nechápu, jak můžeš říci tak rychle ke všemu ano, když se tvůj rozum vzpouzí?“ „U Boha není nic nemožného“ odpověděl klidně Raimund, „proto jsem

mu předložil všechny své starosti. Věřit správně, to znamená důvěřovat. Proč tu mluvíš o rozumu, když důvěřuji Bohu? Naším přesvědčením má být, že nad námi je Ten, který má vše ve své moci a nade vším bdí. Myslím na to, jak Bůh vedl svou rukou dějiny světa a ty myslíš na své rodiče a na svůj vlastní život.“

Felix si povzdechl. „Musím ještě udělat zkušenosti, vím Raimunde, ale už nic neříkej, kážeš stejně tak jako tak pořád to samé.“ S podivným úsměvem se otočil a začal si číst.

Ten večer bylo v pokojíku ticho, Raimund se trápil a měl starost o svého přítele. Měl se skutečně stát kazatelem?

Brzy se setmělo a přátelé si popřáli dobrou noc. Každý měl plnou hlavu svých starostí, oba byli zaměstnání myšlenkou na budoucnost a modlili se svou tichou modlitbu.

Raimund nemohl usnout a nespál téměř do rána. Sotva se ozval zpěv ptáků, vstal a oblékl si šaty, které visely přes židli. Pak se opatrně vzdálil. Felix spal dál, zatímco on šel v pološeru cestou k lesu. Přemýšlel, jak by se zbavil svých chmurných myšlenek a jak by svému příteli pomohl. Vkročil do lesa a šel pěšinou k velké mýtině. Bylo asi šest hodin ráno.

Najednou proti němu vyšla malá, tmavě oblečená paní. Už z dálky se Raimunda usmála, přála mu dobré jitro a zůstala stát. Udiveně jí odpověděl a podíval se na ni. „Vy mě znáte?“

„Ne“ odpověděla, „ale musím vás nutně o něco poprosit. Věřím, že mi můžete půjčit dvě mince, deset franků.“ Raimundovi se to příliš nezdálo, ale ta paní na něho udělala dobrý dojem. „Ale paní“ řekl, „jak vám mám dát peníze, když nemám. Mám jen lístek na vlak, abych mohl jet za matkou, to je všechno mé jmění.“ Sáhł do kapsy, aby se přesvědčil. Nejdřív nahmatal nějaký papír, ale sáhł i na něco, což když vytáhł, byly peníze.

„Co to má znamenat?“ zvolal udiveně, „od včera od rána nemám v kapse nic a tady jsou přesně dva peníze. Opravdu se zdá, že vám budou patřit, protože jsem o nich nevěděl.“ Podal té šťastné paní peníze, ale kroutil nad tím hlavou, bylo mu to divné. Obdarovaná vysvětlovala: „Mně se to nezdá být divné, byla jsem přesvědčená, že mi pomůžete, protože jsem se dnes ráno vroucně modlila, aby mi Bůh poslal do cesty nějakého ochotného dárce a vidíte, byla jsem vyslyšená a mohu si nyní koupit aspoň to nejnnutnější.“

Raimund užasl: „Jistěže Bůh zasáhł. Tak rád bych vám byl dal peníze, když jste prosila, ale věděl jsem, že žádné nemám. A přesto byly v mé kapse, určitě tedy patří vám. Ano, Bůh zná naše starosti, vždyť i já tomu pevně věřím.“

Rozloučili se. Raimund se otočil a spěchal za Felixem. Nebylo to právě to, o čem přemýšleł? Nebyla to Boží odpověď na jeho modlitby? Bylo to vyslyšení prosby té chudé ženy i jeho. Radostně šel domů ke svému příteli a vyprávěl, co se mu přihodilo. Felix napjatě poslouchal, ale najednou se rozesmál na celé kolo: „Co to máš dnes na sobě za kalhoty?“

Raimund se na sebe udiveně podíval. „Ne, něco takového“ zvolal, „to jsou přece tvoje.“

Oba byli překvapeni víc než předtím: „oblékl jsem si tedy nevědomky tvoje kalhoty, Bůh chtěl té ženě pomoci, proto jsem také nemohl spát.“

„Podruhé“ zasmál se Felix, „se dívej na to, co si oblékáš, ale jedno je jisté, že ty peníze patřily té ženě.“

„Já ti je vrátím, jen co budu moci,“ pravil Raimund.

„Vrátit zpátky? Co si myslíš, Bůh to tak určitě chtěl, jistě chtěl, abych to zaplatil já. To ber na vědomí. Je to vyslyšení mé modlitby, a to jistě stojí za těch deset franků.“

„Tvoji modlitbu? Ty ses modlil?“ chtěl vědět Raimund.

„Prosil jsem Boha, aby mi dal prožít nějakou krásnou zkušenost a tato je jistě velmi krásná.“

„Ano, Bůh ti pomohl“ řekl Raimund, „a zároveň tím vyslyšel najednou tři modlitby. Díky mu za to. Jemu můžeme vždy důvěřovat v každém čase.“

Květa Tyšerová

Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem. (1 Jan 3, 18.)

Cesty na Ukrajinu se pro mně staly srdeční záležitostí. Když si odmyslím fakt, že pomáháme lidem, kteří prožívají nejhorší roky svého života, přinesly nám tyto výjezdy možnost poznat lidi, o kterých se bez nadsázky dá říct, že jsou Božími dětmi. V sobotní škole dlouze a „fundovaně“ rozebíráme, co to vlastně znamená. Ale teprve když někoho takového potkáte, řeknete si: „To je přesně ono.“ Manželé Ivan a Marika Hnatkovičovi jsou jedni z nich.

Ivan je pastorem Církve Baptistů světící sobotu. Ve vesničce Rudnikova Huta, kde žije, není jediná rodina, která by ho neznala. Důvod je prostý – všechny osobně navštívuje, o všechny se stará. Neřeší církevní příslušnost, řeší potřeby lidí, kteří se ocitli ve válce. Když přijedeme s potravinovou pomocí, vezeme obvykle i mnoho věcí „mimo“. Chtěli bychom obdarovat Ivana a jeho báječnou Mariku, minimálně za to, jakého přijetí a skvělé péče se nám u nich dostává. Dopadne to vždy stejně. Všechno, co jim dáme, Ivan rozdělí a roznese po celé vesnici, protože „oni to potřebují více“. Zná starosti i potřeby jednotlivých lidí. Ví, kde potřebují sýry, kde maso, kde jsou děti které potřebují pít mléko, kde chybí hojivá mast, kde bydlí tělesně postižení, o které se nemá kdo starat, kde nemají peníze na hygienické potřeby, nebo kde je potřeba „jen“ potěšit Božím slovem. Stará se nejen o „své“, ale také o rodiny rozseté po okolních horách na samotách, kam se lze dostat na začátku podzimu, a pak až na jaře. Už 30 let

zajišťuje pro *Ústav pro postižené* v nedaleké vesnici dovoz buchet a jiných dobrot v sobotu.

V jejich církvi není bohoslužba jen v sobotu dopoledne - a dost, tak jako u nás. Zde se slouží několikrát týdně, dokonce i večer, a vždy je tu Ivan, který slouží kázáním. Nesmíme zapomenout na kravičku, kterou mají doma, na zahradu, která zajišťuje obživu celé rodině, na louky a lesy. A to se samo také neobstará. Pokud je potřeba něco zajistit, ať už ohledně humanitární pomoci či něco pro vesničany, Ivan má známé všude a dokáže zařídit úplně všechno. Přesto jsem ho nikdy neviděla zachmuřeného, s náznakem únavy. Stále akční, usmívající se, vtipkující, rozdávající kolem sebe pohodu a lásku. Člověk, který miluje Boha, pevně na Něho spoléhá a v Jeho jménu všechno koná. Není žádná činnost, do které by se pustil bez předchozí vroucí hlasité modlitby.

Jeho působení ani zdaleka nekončí za hranicemi vesnice. Pokud je potřeba dovézt pomoc do

východnějších oblastí Ukrajiny, přesně ví, komu zavolat, a domluví předání potravin či peněz. Pokud je potřeba zajistit ubytování a stravu pro utečence, zajistí. Bez ohledu na svůj čas, na kilometry, které projedí, na únavu, na výdaje z vlastní kapsy. Ivan nepomáhá jen členům své církve. Pomáhá každému, kdo to potřebuje. „*Otec sirotků a ochránce vdov je Bůh ve svém svatém přibytku.*“ (Žalm 68,6) Ivan pomáhá sirotkům a vdovám. Pomáhá slabým, tím jde svým životem s Bohem. A je to na něm znát.

Jeho manželka Marika zajišťuje chod celé široké domácnosti. Když vaří, tak ve velkém – cestou ze školy se přijdou najíst vnučata, sousedé také přivítají pomoc v podobě chutného jídla, je třeba nakrmit chudou vdovu na druhém konci vesnice, a dva postižené bratry, kteří se o sebe starají navzájem. Svůj první důchod rozdala chudým – kdo z nás by to udělal? Vždy usměvavá mírná

žena, která zastane všechnu práci v domě, zavaří všechnu úrodu, aby bylo co jíst a nemuselo se kupovat, a ještě stíhá potěšit sousedy časem, který jim věnuje. Vyslechnout problémy a trápení je mnohdy nejmíc. Ve většině domů chybí některý z mužských členů rodiny, mnozí se už nikdy nevrátí. V tom „lepší“ případě se vrátí na hřbitov umístěný ve strmém kopci na začátku vesnice. Řada lidí utekla před okupanty do zahraničí, i do daleké Ameriky. Nechali zde rodiče, mnohdy partnerky, děti, a odloučení je bolestivé. Vlídného slova je opravdu třeba.

Když někdo nemá co do úst – jde k Ivanovi a Marice. Když nemá kde spát – jde k Ivanovi a Marice. Když potřebuje pomoc – jde k Ivanovi a Marice.

Když o těchto manželích přemýšlím, vidím, že jejich život je mozaikou toho, co nás učí Písmo. A měla by to být i mozaika našich životů.

*„Cílem našeho vyučování je **láska z čistého srdce**, z dobrého svědomí a z nepředstírané víry.“ (1. Timoteovi 1,5)*

Písmo mění naše srdce a učí nás lásce.

*„Celé Písmo pochází z Božího Ducha... aby byl člověk Boží dokonalý, ke každému **dobrému dílu připraven**.“ (2. Timoteovi 3,16–17)*

Konání dobrého díla, tedy pomoci druhým, je projev lásky v praxi.

*„Nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a **v pravdě**.“ (1. Janova 3,18)*

Skutky lásky mají být v souladu s Božím slovem, ne jen podle našich pocitů.

Pomocnou ruku je potřeba nabízet bez ohledu na církevní příslušnost, postavení člověka, národnost, bez ohledu na naše soudy, zda si pomoc zaslouží či ne, nebo zda je nám člověk sympatický. Jen tak „*porosteme v Krista*“. Díky manželům Donovým, kteří jsou

českou variantou Ivana a Mariky, díky Ivanovi a jemu podobným, se kterými se setkáváme při našich cestách na Ukrajinu, jsme mohli i my trochu pomoci. I když se nám vždy zdá, že „ta trocha potravin“ je v porovnání s potřebami lidí žijících v podmínkách pro nás naprosto nepředstavitelných kapka v moři, je pravdou, že Pán si oslovuje a vede mnoho takových, kteří se snaží pomoci. A když se všechny tyto malé kapky spojí, může vzniknout docela velké moře.

Při naší poslední „misi“ jsme přivezli 1400 kg potravin, 460 kg bylo ještě dokoupeno na Ukrajině v Poljaně a přidáno bylo 80.000,- Kč na zakoupení dalších potravin v místě určení. Naše pomoc tentokrát směřovala do Charkovské oblasti, mimo jiné také do sboru CASD ve městě Lozova, odkud pochází dvě Ukrajinské sestry, které jsou už 4 roky členkami našeho sborečku. Naši bratři z Lozova nám poslali video, ve kterém jsme mohli sledovat předání pomoci členům sboru. Každý z nich, většinou to byli senioři, dostal velkou žlutou igelitovou tašku plnou potravin. Místní kazatel při oznámení řekl: „*Bůh nás velmi miluje. Poslal nám pomoc z Česka.*“ Tato věta, fotografie vděčných Lozovských a slzy v očích prezidenta Východo-ukrajinské konference CASD Lva Vertila, kterému jsme humanitární pomoc v Zakarpatí předávali, mně utvrzují v tom, že tato práce **má smysl**.

Jsem vděčná Pánu, že mohu být nápomocná tomuto dílu lásky, že obrousil a změkčil moje srdce, abych byla schopna vnímat potřeby druhých. Jsem Mu vděčná za Jeho ochranu na cestách na Ukrajinu i za to, že se vše, co přivezeme, dostane vždy do rukou těch, kteří to potřebují, a náklad není zničen ruským útokem.

Iva Chárová

Chuligánská dramata

Předmluva

Ve středu večer mně cinknutí mého telefonu upozornilo na zprávu od kazatele Hynka Dony, který mi oznámil, že v sobotu 14.3. mám jet kázat do Nového Jičína z důvodu náhlé operace naplánovaného řečníka. Přiznám se – vůbec, ale vůbec se mi nechtělo. Mluvit ke svým bráškům v našem sboru, to si troufnu. Ale k „cizímu“ společenství – z toho mám stále respekt. Ale vrchnost se musí poslouchat 😊.

Při vstupu do modlitebny jsem se pozdravila s paní, která vzhledově evidentně do našeho společenství nepatřila. Později ve sdílení před sobotní školou jsme se všichni dozvěděli, že jde o paní z ulice, které umírá syn. Je zlomená, nešťastná, chce změnit svůj život, ale neví si s tím rady. Proto vyhledala pomoc v našem adventním společenství. Bylo mi jí líto, ale zatím mi nic „nedocvaklo“.

Po kázání se mně jeden z místních bratrů zeptal, zda neznám někoho, kdo by mohl paní pomoci. Přemýšlela jsem, proč se ptá právě mně? Jaká to „náhoda“ – zítra se u nás koná bohoslužba bezdomovců, kterou vede charismatický a Bohem obdarovaný Mefo. To by bylo prostředí pro ni. Mnohý z „chuligánů“ se už díky Pánu ode dna odrazil, mohli by jí povzbudit. Slovo dalo slovo – zkusí paní přivést. Později jsem zavolala Mefovi a o celé věci ho informovala. I když – kdo ví, jestli paní přijede. Dnes chce, zítra chtít nemusí. A ani teď mi ještě nic „nedocvaklo“...

Teprve druhý den, když jsem viděla, že sestra z Nového Jičína onu paní skutečně přivezla, mi to celé došlo – to je ten důvod, proč jsem měla jet do Nového Jičína! Nešlo o kázání, nešlo o výpomoc, šlo o tuto ženu ! Měla jsem jí nasměrovat na chuligány.

Když nemáte jít tam, kam právě chcete,
vezme Vám Bůh boty,
klíče,
a zmeškáte spoj.

Až přijdete tam,
kam máte,
dostanete od Boha křídla, moudrost a lásku.

Jsem na světě už nějaký ten pátek, ale stále znovu a znovu jsem překvapována tím, jak úžasný je Bůh, jak dokonale má vše ve svých rukou, jak mu záleží doslova na každém člověku. Bezdomovec nebo prezident – miluje nás bez rozdílu. Každému dává šanci se obrátit (i když ne každý ji využije) . Díky Pane! „Nechce, aby byl někdo zničen, ale aby všichni zanechali své bezbožnosti a obrátili se k němu.“ (2 Petr 3, 9., překlad SNC)

Iva Chárová

Chuligánská církev, to je úplně jiná liga než poklidný život klasického velebného pána na zapadlé venkovské faře. Dokládá to letmé nahlédnutí do zatím posledního, tedy březnového sročení bezdomovců v naší modlitebně. Musím zahanbeně přiznat, že se mi tam vůbec, ale ani trochu nechce. Včera jsem byl přece na řádné bohoslužbě ve sboru, dvakrát během ní vhodil do měšce pár drobných, večer jdu na Chaverut, tak to by snad mohlo Pánu Bohu stačit. Ještě před vchodem se rozmyšlím, ale nakonec přece jenom vstoupím dovnitř.

Jenom co Mefo odloží kytaru, obrátí pozornost přítomných k podobnému shromáždění, které se konalo na stejném místě začátkem února. „Určitě si

vzpomínáte, jak jsem vám před měsícem referoval o zdravotním stavu našeho kamaráda. Víte, že někdy v lednu spadl tak nešťastně, že byl s těžkým poraněním hlavy odvezen do zlínské nemocnice. Lékaři tvrdili, že nemá šanci se z toho vyhrabat. A pokud ano, pak to bude úplně jiný člověk, než jakého jsme jej znali. A tehdy jsme se společně právě na tomto místě za něho modlili. Jak to bylo dál? Stav se navzdory prognózám nepatrně zlepšil, náš kamarád nabyl vědomí a byl převezen na Vsetín. Přes přísný zákaz návštěv mě sestřičky k němu pravidelně pouštěly. Modlil jsem se s ním a předčítal mu z Písma. Minulý týden ho propustili do domácího ošetřování. Měl touhu přijít na dnešní setkání, ale ještě se necítí. Všecky vás moc pozdravuje,“ uzavírá Mefo svoje vzpomínání.

Tak jako vždycky, na pořadu dne je citování biblických textů. Jedna pasáž od Lukáše, druhá od Jana. Oba příběhy mají společného jmenovatele. A tím je lehátko. Potažmo pacient, který je k němu nedobrovolně připoután. V prvním případě ten osmatřicet roků nemocný ubožák nemá člověka, který by jej popostrčil do zázračně zvířené vody. Ve druhém je na tom nemocný o hodně lépe. Najdou se kamarádi a ti si nedají pokoj, dokud jej nedostrkají přes probouranou střechu k Ježíši. A ten v obou případech zasahuje. Z lehátek se stává nepotřebné nářadí. Oba bezmocní odcházejí po svých...

Nela, neteř od naší Elenky, přišla na shromáždění v doprovodu uplakané ženy. Občas se ozývá vzlykot. „Přítelé“, říká v průběhu své promluvy zjevně dojatý Mefo, „té paní právě umírá syn. Jakou mu dávají šanci na přežití?“, táže se vzlykající matky. „Žádnou!“, odpovídá zdrcená žena a propadá v usedavý pláč. Sálem se rozhostí ticho. „Kde je ten Bůh? Proč nezasáhne i v případě mého syna?“, dodává bezmocná maminka a pokračuje v pláči. Zezadu se o slovo hlásí zatím neznámý bezdomovec a opakuje její slova: „Kde je ten váš Bůh? Kolikrát jsem ho úpěnlivě prosil, abych našel práci a nějaké ubytování! Ale vykašlal se na mne, já dál přežívám na ulici a všem jsem jenom k smíchu. Přihlaste se, kolika z vás už někdy Bůh pomohl?“ Zvedají se ruce větší poloviny přítomných. Do hry vstupuje těžce hendikepovaná útlá žena, která se obtížně pohybuje a ještě obtížněji vyjadřuje. Sedí vepředu na otočné židli a s živou gestikulací přerušovaně vypráví svůj životní příběh, který pravidelní účastníci chuligánských bohoslužeb už dávno znají. „Také jsem už neměla žít. Po velmi těžkém ublížení na zdraví mi rovněž nedávali nejmenší šanci. Spousta lidí se za mne tenkrát modlila. Stal se zázrak a já jsem mezi vámi. Bůh tu má pro mne

nějaký úkol..." Nešťastná matka umírajícího syna padá do náruče těžce postižené mladé ženy a obě pak pokračují v pláči.

Chuligáni sedí a až na malé výjimky mlčky naslouchají. Na slovo se nezmůže ani vzpomínaný hlavní řečník. To jsou ty životní chvíle, které umlčí i fundované teology s dvaceti akademickými tituly.

Naštěstí se dnes v modlitebně neodehrává žádné kulturní představení. Chuligánský guru Mefo se opět ujímá slova. Teď nemluví o Bohu, ale k Bohu. Drtivá většina bezdomovců k modlitbě spontánně povstává. Podobně jako před měsícem, i tentokrát se k nebi řítí úpěnlivé prosby. Za umírajícího syna,

vzlykající matku i dokonale nešťastného bezdomovce. A jemu navlas podobné přítomné kamarády. Modlitba, na jejímž konci zaburácí zřetelné "amen" se spontánně překlopí ve

zpívané chvály. V doprovodu řinčící kytary, hlasité basovky a dunícího tam tamu chraptící hrdla vysílají k nebi vyznání, že i když „nie vždy je slnko na oblohe... ja viem, že Ty si ten vífaz!“ či „ved' mě tam, do ticha svatyně svatých, ved' mě tam, skrze krev Beránka“. Poslední slovo má, tak, jako už tolikrát, notoricky známé poselství nepsané chuligánské hymny, při němž na chvílku zajiskří i oči uplakané maminky: „Odpustit hřích, zastavit lavinu, porazit smrt – Přišel jsi Ty, Beránek bez viny, vykoupit svět!!! Podstoupit kříž, zaplatit za vinu, vytrpět trest – Přišel jsi Ty, vyhlásit zajatým radostnou zvěst!!! Dokonáno jest! Dokonáno jest! Dokonáno jest! Amen !!!“

Franta publikán Tomanec

Drazí přátelé.

Chci se s vámi podělit o prožitky z nedělního setkání Hooligans Church ve Valmezu. Tato setkání děláme jednou za měsíc v modlitbě CASD ve Valmezu, v jejich modlitebně, kterou díky laskavosti můžeme využívat. Tyto bohoslužby slouží i proto, aby se lidé, se kterými se teď setkáváme na jednotlivých 7 místech, mohli setkat společně. Poslední setkání bylo opravdu velmi, velmi, velmi požehnané, a taky velmi, velmi, velmi náročné. Předčilo to všechna moje očekávání.

Bylo to spíše smutné, jelikož tam bylo mnoho lidí, kteří prožívají velikou bolest. Jeden chlapík asi kolem 50 tak půlku setkání proplakal. Jednu paní bezdomovkyně dovezli adventisté z Nového Jičina. Umírá jí asi 22letý syn. Většinu setkání zlomena proplakala. Přijela i jedna velmi mladá dívka. Nepije. Věkem a vzhledem mě připomíná jedno z mých dětí. Tato slečna spí venku, ve spacáku. Celou zimu tak strávila. Není závislá. Je ale v životě zlomena. Taky hodně plakala. Tentokrát přišlo asi 40 lidí. Několik nových. Věřím, že Slovo Boží velmi konkrétně zapadalo do spousty myslí, srdcí a životů lidí. Bylo to zřetelně vidět. Velmi upřímné a živé chvály. Spousta těžkých rozhovorů. Modlitby za konkrétní lidi, kteří si i sami o modlitbu řeknou. I společné modlitby za změnu, uzdravení a vzkříšení umírajícího syna. Podle spousty účastníků to bylo velmi osobní a silné setkání.

Vstával jsem už před 4. V 6 hod byl ve Zlíně. V 6:30 ve Vsetíně. V 8 hod ve Valmezu. Po cestě domů jsem k mému překvapení nebyl tak unavený jako běžně v pracovní dny. Cítil jsem dnes velmi Boží blízkost. Požehnaní. Ochranu. Vedení, velmi silné vedení Duchem Svatým. Byl to pro mě duchovní a duševní masakr 😊 😊 😊. Mooc a mooc děkuji za nesení a pozvedání v modlitbách!!! 🙏 ❤️ Prosím myslíte na tyto lidi. Spousta zažila nově naději do dalších dní. Zažili uvolnění v jejich bolesti a odjžděli s radostí a naplnění pokojem Božím.

Plný požehnaní a zázraků byl tentokrát realizační tým, který se se všemi úkoly velice dobře vypořádal. Je to celé dost šílené, ale vím jistě, že jsme na tom správném místě a děláme to, co pro naše životy tady na zemi Pán Bůh připravil!!! Ještě jednou díky, jste v tom s námi a kryjete nám "záda". "Držíte ruce" v probíhajícím boji. Moje přání je, abyste byli velice požehnaní.

Marek „Mefo“ Húšť

Benefiční koncert ve Vsetíně

V době předkovidové jsme s rodinou navštívili brněnský sbor na Střední. Je to místo, kde jsem před mnohými lety, jakožto vysokoškolačka, svěřila díky práci úžasného Marka Škrly a Petra Harasteje svůj život do rukou Pána Ježíše. S jistou nostalgií, leč bázlivě, protože už nikoho z tohoto sboru neznám, jsem vstoupila do modlitebny. Ani jsem se nestihla stydět 😊, a už k nám přiběhl energický, živý bráška Petr Opletal. Samý smích, samé otázky, všude je ho plno. Velmi jsme si „padli do oka“. A protože je skvělý hudebník a se svými přáteli tvoří soubor, který rád chválí Pána písněmi, domluvili jsme se v průběhu dne, že přijedou k nám na Valašsko, a připraví nám koncert.

Situace se však díky pandemii vyvíjela jinak. Museli jsme si na slibované vystoupení několik let počkat. Až teprve v letošním roce se dobré dílo podařilo. Petr se svými přáteli ochotně přislíbil spolupracovat s námi prostřednictvím koncertu na pomoci Ukrajině, konkrétně dětem z Charkova, které se ocitly díky válečným událostem na frontové linii, a jejichž dětství by pro své děti nechtěl nikdo z nás.

Petr nejen skvěle hraje na klavír, ale také si umí skvěle vymýšlet 😊. „Chci pořádný klavír nebo křídlo, a velký prostor, aby mohlo přijít hodně lidí.“ Co bychom pro našeho milého brášku neudělali – koncert jsme se rozhodli uskutečnit v krásné vsetínské modlitebně, která splňuje „náročné“ požadavky

našeho

umělce.

V sobotu
21.března
jsem prožili
společnou
bohoslužbu
všech
Valašských
sborů.

V poledne
dorazili
muzikanti a
zpěváci
Komorního

souboru z Brna. Po skvělém agapé připraveném z větší části manžely Donovými jsme se v 15 hodin sešli opět v modlitebně, kde začalo pásmo nádherných písní a zamyšlení v podání bratra Libora Škrly. Repertoár byl opravdu pestrý, a sladěné hlasy zpěváků jistě lahodily nejen našim uším, ale i vytříbenému sluchu Toho, o kom bylo zpíváno a komu byly písně určeny především.

Pro některé účastníky to byl návrat do míst dětství. Kromě bratra Škrly, který zavzpomínal na to, jak odmítal na vyvýšeném stupínku místní modlitebny coby 4letý chlapec odříkat básničku, zde vyrostla také úžasná dirigentka

orchestru Libuška, dcera bratra Drobíka. Ten se samozřejmě neopomněl na svou „malou“ přijet podívat a z míst, kde před mnoha lety měl jakožto kazatel sboru obývat, pyšně sledoval její výkon.

Zcela zaplněná modlitebna si užila nádhernou požehnanou atmosféru koncertu. Již zmíněný bratr Petr Opletal po celou dobu hrál na klavír z hlavy, čímž nás uváděl v úžas. Ve sbírce bylo vybráno 31 tisíc Kč a společenství PTS se zavázalo částku dorovnat do 100 tisíc. Všechny peníze budou prostřednictvím našich Ukrajinských přátel poslány do Charkova.

Protože se koncert uskutečnil na Valašsku, nemohli umělci odjet bez typických a jedinečných valašských frgálů. A protože hlavní organizátor Petr při přípravě vystoupení prohlásil: „Za tvarohové buchtu pojedu hrát třeba až do Drážďan.“, odjížděl zpět do Brna s krabičkou plnou tvarohových koláčů. Tak dobrou chuť a moc děkujeme za nádherný kulturní prožitek i ochotu pomáhat těm, kdo to potřebují.

Iva Chárová

Ekušpacír 15.března 2026

Valašská Bystřice – okruh Hážovické díly

Z Hošťálkové jsme se synem Lukášem vyrazili s dostatečným předstihem tak, jak si přála moje švagrová Marie (sestra nepřítomného Františka Tomance, který se tentokrát omluvil z účasti na ekušpacíru), která přisedla v Ratiboři, čímž byla posádka staříčké Fabie kompletní. Řidič Lukáš s námi bezpečně proklíčkoval všemi serpentýnami nad Bystřičkou a na sraz ve Valašské Bystřici jsme dorazili s půlhodinovou rezervou. Prohlédli jsme si místní kostel a přečetli jsme si něco z historie valašských portášů a rodu Křenků. Kolem 14:30 h. se začala sjíždět auta, a nakonec jsme se přemístili na start do údolí a vyrazili vzhůru na Hážovické díly. Ještě před cestou jsme se posilnili výborným mřížkovými řezy, nabízenými organizátorkou pochodu a vedoucí centra pro rodinu Janou Trusinovou. Společné foto je dokladem, že nás bylo celkem dost dospěláků včetně dětí. Nechybělo ani obvyklé duchovní zamyšlení, které připravil manžel Jany z knihy Jeremiáš 17, 5-10. Cestou jsme viděli zajímavé přírodní útvary i lidské výtvořry. Snažily jsme se s Janou i Simčou vidět něco Františkovými očima, ale zdaleka se mu nepřibližujeme. Občerstvili jsme se v hospodě na Dílech a pokračovali chůzí po hřebeni a kochali se krásnými výhledy.

Radost nám dělaly také bílé květy sněženek a bledulí, dále fialky, „kočičky“, jehnědy, lýkovec, zkrátka vše, co ukazovalo na blízkost jara.

Ekušpacír byl zakončen modlitbou a požehnáním katolického faráře, který se k nám cestou přidal.

Akce se vydařila, počasí nám přálo a těšíme se na další výletování v dubnu.

Ellen Tomancová

Jeden Bůh ve třech osobách – v jednotě

„Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“ (Deuteronomium 6,4)

1. ZÁKLAD: BŮH JE JEDEN

Bible nikde neučí „tři bohy“.

- **Izajáš 45,5:** „*Já jsem Hospodin, jiného už není, není Bůh mimo mne.*“
- **1. Korintským 8,4:** „*...víme, že žádná modla na světě není a že **není jiného Boha než jediný.***“

2. OTEC, SYN A DUCH SVATÝ JE BŮH

OSOBA

DŮKAZ Z PÍSMO

OTEC

„Hospodin je Bůh na nebi i na zemi, není jiného Boha.“ (Dt 4,39)

SYN (Ježíš)

„a to Slovo bylo Bůh.“ (Jan 1,1); „Já a Otec jsme jedno.“ (Jan 10,30)

DUCH SVATÝ

„Nelhal jsi lidem, ale Bohu.“ (Skutky 5,3–4)

3. TROJICE V JEDNOTĚ

Bible ukazuje všechny tři osoby společně:

- **Křest Ježíše** (Matouš 3,16–17): Syn vystupuje z vody, Duch sestupuje, Otec mluví.
- **Velké poslání** (Matouš 28,19): „*Křtěte ve jménu (jednotné číslo!) Otce i Syna i Ducha svatého.*“
- **Požehnání** (2. Korintským 13,13): Milost Ježíše, láska Boží, společenství Ducha.

4. KE KOMU SE MODLIT?

- *Modlíme se k **Bohu.***
- *Otec, Syn i Duch jsou **jeden Bůh.***
- *Proto:*
 - Když se modlíš k **Otci** – modlíš se k Bohu.

- Když se modlíš k Ježíši – modlíš se k Bohu.
 - Když se modlíš v Duchu – modlíš se k Bohu.
- Ježíš řekl: „*Co budete prosit ve jménu mém, učiním.*“ (Jan 14,13–14)
A Duch svatý se za nás **přimlouvá** (Římanům 8,26).

5. SHRNUTÍ

- ***Bible zná jen jednoho Boha.***
- ***Otec, Syn a Duch jsou tento jeden Bůh.***
- ***Modlitba k Otci, Synu i Duchu směřuje k témuž Bohu.***
- ***Neboj se oslovit Ježíše – on je Bůh, který tě miluje***

„*Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a účastenství Ducha svatého se všemi vámi.*“
(2. Korintským 13,13)

Rozbor veršů - Jiří Kostruh

Misie mluvením, misie mlčením

Většina věřících zastává názor, že se pod pojmem misie ukrývá slovy předávaná zpráva o Bohu. Mám dost důvodů vnímat tuto záležitost poněkud jinak. Že se misie může projevat i mlčením. V některých případech dokonce výmluvněji než mluvením.

Pojem misie pochází z latinského „missio“, což znamená někoho či něco někam poslat či vyslat. Slovo zdomácnělo až v křesťanském prostředí a zpravidla znamená rozšiřování Ježíšova království do míst, kde dosud nezakořenilo. V konkrétním případě našeho společenství to může představovat všechno, co z budovy sboru tak či onak prosakuje na veřejnost. A

podle mne toho prosakuje docela dost. Někdy mluvením, jindy mlčením. Nebojím se zde zařadit třeba Hynkovu PTS, tedy Pomoc Těšínského Slezska. Bez velkých slov promlouvá ke stovkám, možná tisícovkám trpících Ukrajinců. Bez zbytečných komentářů se obejde i konkrétní praktická pomoc sboru směřovaná k naší milované Oleně a

Světlaně. Kromě permanentního angažmá Ivy a Petra Chárových bych v daném případě vyzdvihl i nezištné a ušlechtilé snahy manželů Petrovičových. Mezi specifický druh misie lze započítat i dlouholeté aktivity Adra Klubu zdraví. Přívětivým způsobem dokazuje, že křesťané mohou bez jakéhokoliv znásilňování sloužit i široké zvidavé společnosti. A když už jsme u té naší Ivanky, co zajišťuje tři čtvrtiny všech sborových činností, pak nesmíme zapomenout ani na její webové stránky, facebook a pravidelný sborový zpravodaj. Jejich průsak do éteru je nepopsatelný.

Přestože to může někomu připadat nepatřičné, za šířitele vůně Ježíšova království bych započítal i náruživého milovníka všeho židovského, nepolepšitelného Jindřicha. Díky přehnanému tlacení na pilu sice není doma, tedy ve svém sboru, příliš uznávaným prorokem, zato mezi autentickými Izraelci, jak jsme se přesvědčili v posledním díle letošního Chaverutu, mají opatrné zmínky o jeho milovaném jménu „Ješua ha Mašiach“ (Ježíš je Mesiáš) nezanedbatelnou váhu.

Vedle Hynkova PTS je dalším typickým představitelem „misie mlčením“ tajemstvím zahalené Dobrovolnické centrum ADRA. Od minulého roku zastává funkci vedoucí meziříčské pobočky všem známá Lidka Obadalová ze vsetínského sboru. Projevila ochotu se aspoň jednou za čtvrtletí stát součástí našeho společenství a při tom odtajnit všechno, co adrácká opona právě ukrývá. A věřte nebo nevěřte, ukrývá toho nemálo.

A tak mám nápad! Co kdyby se jednou za čtvrtletí uspořádalo něco jako misijní sobota? Viděl bych to jako burzu právě probíhajících „venkovních“ aktivit. Hynek by třeba krátce povyprávěl o spanilých jízdách na Ukrajinu, Iva o zákulisí sociálních sítí, bulletinu, diakonských návštěvách a Adraklubu, Jindra o misii mezi tuzemskými Izraelci a sestry Ukrajinky o tom, jak na ně sborové misionářské aktivity působí. A naše Lidka, kterou mezi věřící vymrštila zahraniční adrácká půda, by mohla, jak už bylo naznačeno, konečně před sborem odhalit ono dlouho zamlčované dobrovolnické tajemství. Prostor by měli dostat i jednotliví členové společenství, kteří, chtě nechtě, na své okolí také nějak misijně působí. A komu, čemu by mohlo posloužit takovéto divadlo? V prvé řadě by, alespoň podle mne, potěšilo samotného Hospodina. Seznámilo by také členy společenství se vším, co se na aktuálním misijním poli právě odehrává. Možná někoho dokonce motivovalo k zapojení. Nepochybně také navodilo komunikaci tam, kde zatím nepůsobí. Zastávám totiž názor, že lepší než soupeření je vzájemná spolupráce. Zkušenosti dávné ukrajinské symbiózy mezi PTS a tehdejší Adrou by mohly jít příkladem.

Vím, že zaznamenaná slova jsou jen bláznivým nápadem, který nechci, a ze své pozice ani nemám šanci prosazovat. Nechávám tedy na aktuálním sborovém managementu, jak s ním naloží. Pokud by však alespoň jedna čtvrtina z nastíněných záležitostí někdy spatřila světlo světa, udělalo by mi to nemalou radost. A dost možná, nejen mně samotnému.

Franta Tomanec

Osamělost není radost

13. 5. 2026 | 14.00

♀ Zámecký park Kinských

virtuálně i společně

#bezimprodobrovolnictvi

adrabeh.cz

Hranice ŽIDOVSKÉ

V měsíci únoru a březnu opět proběhl v našem městě tradiční festival Chaverut – přátelství s Izraelem. Naše město, potažmo náš sbor, má k židovskému národu zjevné sympatie. Židé na Valašsku a okolí bývali hojně zastoupeni. Kromě domků, krámků a zajímavých uliček dominovaly jejich čtvrtím synagogy. Pojdme si společně připomenout historii židovského obyvatelstva v Hranicích na Moravě, odkud vzešla před 22 lety myšlenka na uspořádání tradice festivalu Chaverut.

Židovská synagoga v Hranicích patří k nejhodnotnějším stavebním projektům vzniklým zde během minulého století a je také jedna z mála těchto budov, které si dodnes uchovaly svou původní podobu, výrazně nenarušenou pozdějšími zásahy. Budova synagogy tvoří výrazný příklad sakrálního objektu 19. století a je dnes zařazena do státního seznamu nemovitých kulturních památek.

Původní malá, z části dřevěná synagoga pocházela ze třicátých let 17. století. Budova byla pravděpodobně zděná, jen kopule byla dřevěná, krytá šindelem. Tato synagoga stála na prostranství ve dvoře domu, který býval židovskou školou, bytem rabína a radnicí. Tento dům na rohu Janáčkovy ulice a

Masarykova náměstí patřil židovské obci již od dvacátých let 17. století, a byl židovskými obyvateli označován číslem 1.

Počátkem 19. století přibylo židovského obyvatelstva poddaného hranické vrchnosti natolik, že stávající synagoga zcela nedostačovala množství věřících. Proto již tehdy a po zamítnutí opět roku 1836 žádala židovská obec vrchnost o povolení přestavby a rozšíření synagogy. Žádost byla olomouckou konzistoří zamítnuta a krajský úřad v Hranicích povolil židovské obci pouze zřídit o výročních židovských svátcích výpomocnou synagogu na předměstí (v bývalém Světlíkově dvoře bývalé vrchnostenské dílně, patřícím též Židům) a přenést sem ze synagogy k těmto příležitostem TÓRU, aby se všichni mohli zúčastnit modliteb. V pozdějších letech bylo toto povolení obnovováno.

Protože úspěšný nebyl ani pokus o zřízení nové velké synagogy v Zámecké ulici, rozhodla se židovská Obec v roce 1863 zbořit nedostačující starou synagogu a vystavět na jejím místě novou, větší. Nová synagoga byla postavena v maursko – byzantském slohu roku 1864 podle návrhu stavitele Franze Machera z Vídně.

ŽIDOVSKÁ KOMUNITA

Židovské osídlení údajně začíná mezi lety **1475—1553**, doloženo je od roku **1611**. První Židé přišli do Hranic ze sousední židovské obce v Lipníku nad Bečvou, založené již koncem **15. století**. Lipenští Židé udržovali po celé 16. století čilé a obchodní a věřitelské styky s hranickými obchodníky a měšťany.

V Hranicích získali v letech **1611 – 1621** domy Židé Josef, Kašpar, Šalomon, Lazar a Izák. Za válečných let **1621 – 1627** však město všichni opustili a domy zpustly. Teprve když se poměry zase uklidnily, vrátili se do svých domovů. První domy získali Židé od vrchnosti zaplacením značných částek za domy výhodně položené na hlavních komunikačních tepnách vnitřního města. Další domy získali v průběhu třicetileté války koupí od zadlužených měšťanů, nebo zabráním domu, jehož majitel nemohl splatit dluh v dohodnutém termínu. Kolem roku **1635** vlastnili Židé už všechny domy v dnešní Janáčkově ulici a vystupovali jako samostatná židovská obec. V roce **1637** byl potvrzen zákaz prodeje dalších domů Židům, počet židovských domů se tak ustálil na sedmnácti. Náboženská obec s modlitebnou existovala už od roku **1637**, početně vzrostla po třicetileté válce. Velký vliv na život židovského obyvatelstva měly tzv. familiántske zákony od roku (**1726**), podle kterých mohl dostat povolení ke svatbě jen nejstarší syn a ostatní se mohli ženit (a mít děti), jen pokud odešli do ciziny. Také byl stanoven pro lokalitu pevný počet židovských rodin, které zde mohly bydlet (pro Hranice od roku **1728** mohlo

bydlet **115** rodin, od roku **1789 120** rodin). V roce **1830** žilo v Hranicích **659** Židů. Familiantské zákony byly zrušeny v roce **1849**. Počet osob v roce **1864** se rozrostl na **915**. V roce **1910** žilo v Hranicích **356** Židů. Rok **1930** zaznamenal pokles žijících Židů **192**.

Gethettem byla od 1. poloviny 17. století **ŽIDOVSKÁ (od roku 1939 Janáčková) ulice**, západnější ze dvou ulic spojujících hlavní náměstí se Zámeckým (Pernštejnským) náměstím. V 18. století tvořilo západní stranu Židovské ulice 14 židovských a dva křesťanské domy, jejichž parcely dosahovaly k vnitřní hradební zdi, všechny měly podloubí a 1-2 patra. Na východní straně ulice patřily ke ghettu dva domy (s rituální lázní a se školou). Ve druhé polovině 19. století byla většina domů v Židovské ulici nahrazena novostavbami bez podloubí. Nejlépe je zachována tzv. židovská radnice čp. 728, dvoupatrový (původně jednopatrový) dům s podloubím. Sídlo židovské obce a rabinátu.

OBDOBÍ DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

V období druhé světové války se plánovalo zboření stavby, které ovšem nebylo realizováno. V roce 1939 byl z průčelí synagogy odstraněn hebrejský nápis s desaterem. Roku 1940 byl v synagoze zákazem ukončen provoz bohoslužeb a až do roku 1943 nebyla stavba používána. V tomto roce se dočkala

rekonstrukce a přestavby na městské muzeum. Během 2. světové války byla zavedena represivní protizidovská opatření (povinně nošení viditelné žluté hvězdy, zákaz opuštění katastru Města, zákaz návštěv kulturních, sportovních a pohostinských zařízení, byl jim zabaven cennější majetek, byla

jim přikázána doba nákupu v obchodech, sníženy příděly potravin a ve vlacích a autobusech veřejné dopravy směli cestovat pouze ve vyhrazeném kupé).

V červnu v roce 1942 byli židovští občané násilně odvezeni do vyhlazovacích táborů. Celkem bylo deportováno **192** židovských občanů. Bohužel pro většinu z nich, deportace znamenala smrt. (ŠOA).

Vrátilo se pouze 9 přeživších z vyhlazovacích táborů. Pamětní deska na severní straně synagogy uvádí jejich počet.

POVÁLEČNÁ DOBA

Po válce židovské bohoslužby probíhaly (pro nízký počet židovské populace), v různých jiných prostorách. Jedna s modliteben na Masarykově náměstí čp. 8/9 sloužila svým účelům až do roku 1969. Židovská obec se změnila na synagogální sbor. (Jiný pramen uvádí, že zbylí věřící se staly členy synagogálního sboru v Olomouci a později Židovské náboženské obce v Ostravě). Poslední pohřeb na židovském hřbitově se konal v roce 1965. Synagogální sbor zanikl v roce 1975.

Do poválečného vývoje synagogy se zapsal rok 1951, kdy je synagoga v majetku Československé církve husitské. ČČSH budovu synagogy do roku 2023 pronajímala městu HRANICE, které ji užívaly jako výstavní síň. Téměř třicet let sloužila jako galerie na pořádání výstav výtvarného umění.

SOUČASNOST

Synagoga, drahocenná perla Hranic není a nebude zavřená. Není to jen část historie, ale živý důkaz **živého pravého Boha Izraele. BOHA Abraháma, Izáka a Jáкова**. V ŽALMU BŮH Izrael ujišťuje slovy: „Kolem Jeruzaléma jsou hory, a kolem svého lidu je BŮH Izraele“.

S láskou napsala sestra Anna Čaniková

Zamyšlení laických (ne)kazatelů - Pane, nauč nás modlit se

Měsíc listopad se chýlí ke konci. Teploty jsou těsně pod nulou a nebe skrání zemi jemným deštěm. Silnice připomínají sklenici. Moje dobrá známá, upřímně věřící katolička, potřebuje urychleně převést do neblížího krajského města. Sotva si přisedne do auta, začne se polohlasně modlit. Oslovuje, Ježíše, jeho matku Marii a postupně nejméně pět světců. Všechny úpěnlivě prosí o jediné. Aby náledí povolilo. Krokem se blížíme ke Lhotce nad Bečvou. Jenom co má známá vystřílí všechny patrony, ledového povlaku ubývá a silnice mění barvu i adhezi. Až do Olomouce poté pádíme běžnou rychlostí a v pohodě stíháme neodkladné jednání.

Většina lidí v nečekaně rychlé změně vidí náhodu. Drtivá menšina naopak vyslyšení vroucích modliteb. Patřím k těm druhým. Cestou mám o čem přemýšlet. Docházím k závěru, že ať už v modlitbě oslovujeme kohokoliv, Horní podatelna si to už nějak přebere. Důležité je, aspoň podle mne, nastavení srdce, tedy osobní vztah k Neviditelnému.

Zmíněná modlitba mi nedá spát ani v příštích dnech. Není to sice asi úplně košer, ale začínám si všímat, jak se ten či onen Ježíšův následovník modlí. Většina sourozenců katolíků vysílá prosby k Bohu přes ty či ony prostředníky. Jsou k tomu tak vedeni a nepochybně pro to mají nějaký logický důvod. Většího překvapení se mi však dostává u nás, protestantů. Zdá se mi, že v tom také máme docela slušný hokej. Někdo oslovuje Boha Otce, chcete-li Hospodina, jiný jeho Syna Ježíše, někteří dokonce Ducha Svatého. Poslední dva případy zaznamenávám hlavně u apoštoláků. Na jejich obranu mě okamžitě napadá nejméně deset rozumných důvodů. Přestože v oslovování nevidím žádný zádrhel, nedá mi to, abych s učedníky znovu nepoprosil: „Pane, nauč nás modlit se.“

Nevím, co by Ježíš odpověděl konkrétně mně, a tak sahám po Bibli. Domnívám se totiž, že i v našem společenství stále ještě platí zásada „Sola Scriptura“, tedy „Jedině Písmo“. Ve Starém zákoně je to jasné. Všichni se výhradně upínají k jedinému, protože jiného neznají. Na něho ostatně odkazuje i sám Kristus v odpovědi učedníkům na jejich výše citovanou prosbu. „Otče náš“, začíná Mistr vzorovou modlitbu. Jinde dodává, že se k témuž Otci máme modlit v jeho jménu. A co je pro mne nejpřekvapivější, i poté, co Ježíš své druhy opustí, prosby a díky posílají výhradně jedním a týmž směrem. Tedy k Bohu, chcete-li k Otci. A to přesto, že s Ježíšem, jako takovým, i nadále udržují

více než těsný vztah. Podobně je na tom, alespoň podle znění Nového zákona, i apoštol Pavel.

Aby mé tvrzení nebylo tak jednoznačné, musím pokorně přiznat, že existují nejméně tři výjimky, kdy je zmrtvýchvstalý Ježíš jmenovitě osloven. Přesněji, pouze dvě. Zmiňovaný Pavel před Damaškem přítomnou duchovní mocnost sice oslovuje „Kdo jsi, Pane?“, ale dostává se mu překvapivé odpovědi: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ“. Jde tedy o přímý rozhovor. Přímá řeč je také v případě kamenovaného Štěpána. Otevře se nebe a mučedník vidí Ježíše, stojícího po Boží pravici. Spontánně tedy na něho volá, či, jak říká Písmo, modlí se: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Poslední případ oslovení Zmrtvýchvstalého přináší samotný závěr

Knihy knih. Bohem svěřené Zjevení Ježíše Krista, ukázané Janovi skrze anděla, končí podle mne opět dialogem, v němž oslavený Mistr svému učedníkovi říká: „Přijdu brzy.“ A Jan na to bezprostředně odpovídá: „Amen, přijď, Pane Ježíši!“

Ani na konci svého zamyšlení nejsem ze všeho úplně chytrý. A tak znovu a znovu s učedníky pokorně prosím: „Pane, nauč nás modlit se...“

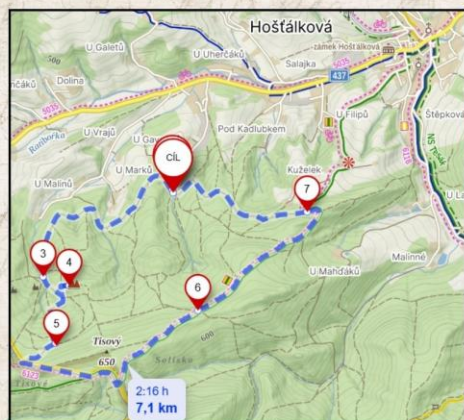
Franta Tomanec

Ekušpacír č.2/2026

Hošťálková

neděle 26.dubna 2026

Sraz ve 14 hodin podle mapky

Kontakt cprvalasskemezirci@ado.cz

tel. 733 741 636

Vše, co potřebuji, je láska

Tak tuto záložku jsem dostala ve sbore od bratra Daniele Dobeše když měl u nás kázání. Je to jeho oblíbená zábava nosit s sebou záložky. Ten citát se mi moc líbí. Stále věřím, že vše, co potřebujete, je láska, láska, láska. I když osobní život Johna Lennona byl víc než jen mimo, tenhle citát se mu povedl. Možná právě proto, že sám hledal lásku, tu opravdovou, a přitom zápasil s drogami a nedokázal si svůj život urovnat. Jenže otázka je nasnadě - kdo z nás to dokáže sám od sebe? Přiznám se za sebe, že kdybych nepoznala Pana Ježíše Krista kdoví jak bych žila já sama. Jsem Pánu Ježíši nesmírně vděčná za to, že On mně našel a že já jsem ho přijala do svého života. Velký podíl na mém nasměrování měla moje babička - Jana Haindlová, která byla pro mne duchovní mámou. Rodina Balcarova včetně sborového společenství v Meziříčí, Ivanka Balcarova a později spoustu dalších lidí v Třebíči kteří mi pomáhali modlili se se mnou a byli pro mně velkou oporou. Stejně tak i dnes mám čtyři kamarádky, se kterými můžu sdílet své radosti i trápení. A to je ta láska. Ta pravá Boží láska. Všichni ji potřebujeme. Jen záleží na nás - přijmeme ji do našich srdcí? Opravdově a upřímně? Je to pro nás i pro lidi kolem nás výzva. Pan Ježíš čeká s otevřenou náručí.

Dana Klečková

„Stále věřím, že vše, co potřebujete, je láska, láska, láska.“
(John Lennon, britský zpěvák a skladatel, 1940–1980)

„Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.“
(Bible ČEP, 1 Petrův 4,8)

SKK
Korespondenční kurz pro Vás www.skck.cz

Písničky s příběhem

č.48 – Ježíš, to jméno znám

č.53 – Ó hlavo plná trýzně

č.233 – Ježíš můj

Autorem písní je **Bernard z Clairvaux**, středověký teolog, filozof, myslitel. Narodil se v r. 1091 na zámku Fontaines u Dijonu. Jeho otcem byl rytíř Tecelin a matkou zbožná žena Aletha. V 21 letech vstoupil r. 1112 do kláštera Citeaux, kam ho následovalo i 30 druhů a příbuzných. Roku 1115 byl vyslán opatem Štěpánem v čele 12 jiných mnichů k založení nového kláštera v Clairvaux, který vedl jako opat 38 let. Avšak jeho vliv se rozšířil daleko za klášterní zdi.

Všude, kde byla potřeba pomoc a rada, obraceli se na něho. Musel zakročit v papežském schisma Anakléta II., aby tím zajistil jednotu Církve a uznání právoplatně zvolenému papeži. Jeho hlas a názor byly žádány jak na říšských

shromážděních, tak na koncilech. Stal se mírotvůrcem mezi šlechtou a městy. Bernard se těšil velké autoritě a často byl volán, aby řešil i osobní spory vysoce postavených osob. Vystupoval proti bludným učením, jež se rychle šířila. Bernard z Clairvaux patřil mezi nejhorlivější vyzývatele k účasti na výpravě ve jménu kříže. Objížděl Burgundsko, Německo a Francii a všude papežovým jménem vyzýval křesťany k obraně Božího hrobu. Přes všechnu vnější činnost však stále slyšel z

tlukotu svého srdce touhu po tichu a pokoji svého kláštera. Zvláště poslední dny života mu přinesly hořké zklamání a nezdary. Velmi ho tížil neúspěch II. křížové výpravy, jež mu mnozí připisovali. Očištěn všemi těmito zkouškami mohl 20. srpna 1153 z tohoto světa odejít.

Bernard byl průkopníkem kristocentrické mystiky a zbožnosti, která na staletí ovlivnila spiritualitu západního křesťanstva. Jako kazatele si jej vážili Luther, Kalvín i Jan Hus.

Zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

Já ti říkal, ať držíš pusu. Ale to ty né... To bylo pořád: Kdo jsi bez viny, hod' kamenem !

